

Uniunea Populară Republicană
Uniunea poporului pentru restabilirea democrației

CARTA FONDATOARE A UPR

**Carta fondatoare a Uniunii Populare Republicane
Congresul fondator din 25 martie 2007**

Română

Droits réservés — Drepturi rezervate

UPR, 26 -28 Rue Basfroi, 75011 PARIS, FRANCE — www.upr.fr

Reuniți în cadrul congresului din 25 martie 2007 – cu ocazia celei de-a cincizecea aniversări a Tratatului de la Roma – francezi de toate vârstele și din toate categoriile sociale au decis înființarea Uniunii Populare Republicane (UPR) cu scopul de a restabili independența Franței, a reda poporului francez libertatea sa și a restitui țării noastre rolul istoric de purtător de cuvânt al libertății popoarelor și națiunilor din întreaga lume.

Membrii fondatori au convenit să elaboreze prezenta Cartă care precizează specificul analizelor și programului UPR. Orice membru al UPR are obligația de a citi acest document, de a adera la analizele și concluziile acestuia și de a-i pune în practică orientările.

1. Analiza situației Franței: Europa este problema, nu soluția

Uniunea Populară Republicană se distinge de toate mișcărilor politice existente prin două puncte esențiale:

- pe de o parte, prin analiza situației Franței,
- pe de altă parte, prin mijloacele propuse pentru a scoate țara din grava criză politică, economică, socială și morală în care nu încetează să se afunde.

Deși nu constituie, cu siguranță, singura cauză a tuturor problemelor țării noastre, construcția europeană este totuși principala lor cauză. Departe de a fi soluția acestora, așa cum ni se impune să credem de o jumătate de secol, construcția europeană este, dimpotrivă, sursa acestora. Căci ea plasează francezii sub o tutelă străină care goleşte de sens alegerile lor democratice, le închide pe nedrept viitorul, stabilește în mod arbitrar sferele lor de interes și îi aruncă pentru totdeauna și fără motiv în pragul disprețului de ei înșiși și a unei anumite forme de disperare.

UPR este un partid al secolului XXI, conștient de ce se întâmplă în mod real în Franța și în lume

Datorită diversității de origine, vârstă, pregătire și profesie a responsabililor și militanților săi, UPR nu este un partid de ignoranți sau nostalgici. Este, dimpotrivă, un partid născut în secolul XXI, perfect familiarizat cu tehnologiile epocii sale, extrem de atent la ce se întâmplă peste tot în lume, perfect conștient de complexitatea problemelor internaționale, de greutatea constrângerilor economice, de evoluția generală a lumii și mentalităților precum și de tradiția multiseculară de deschidere și influență a țării noastre.

Majoritatea partidelor politice expun ideea conform căreia problemele Franței și-ar avea cauza în întârzierea adoptării „reformelor indispensabile”, întârziere provocată de lentoarea cu care francezii acceptă să se alinieze celorlalte țări din lume. Însă această culpabilizare obsedantă a concetățenilor noștri este întreținută fără ca respectivele mișcări politice să realizeze un studiu serios, exhaustiv și fără o bază ideologică privind motivele care explică succesele și eșecurile celorlalte țări ale lumii.

Foarte diferită este abordarea UPR, care își bazează analizele pe un studiu minuțios și lipsit de complezență privind modul în care se desfășoară lucrurile pe ansamblul planetei – și nu doar în câteva țări din Europa sau în Statele Unite.

Analize precise care bulversează ideile preconcepute

UPR este, de exemplu, singurul partid politic francez care:

- observă că procesul construcției unui ansamblu politic continental, dotat cu un guvern supranațional, cum este cazul Comisiei Europene, nu este imitat în nici o altă parte a lumii, unde triumfă, din contră, principiul statului-națiune;
- arată că nu există, ținând seama de toate statisticile disponibile la nivel mondial, nici o corelație între mărimea unui stat și nivelul de viață al populației acestuia, dar că pare să existe, în schimb, o legătură între patriotism și creșterea economică;
- subliniază că întreprinderile din Europa se aliază din ce în ce mai frecvent cu întreprinderi din alte colțuri ale lumii, în special din Asia, pentru a face față mai ușor concurenței întreprinderilor din alte state europene. Această tendință puternică în cadrul mediului de afaceri demonstrează întreaga falsitate a argumentului potrivit căruia construcția europeană ar fi o necesitate economică și industrială care ne-ar permite să construim « campioni europeni »⁽¹⁾;
- clarifică minuțios circuitul de decizie din cadrul instanțelor comunitare, marginalizarea Franței și dominația considerabilă deținută de rețelele de influență americane;

- își informează concetățenii privind costul net, din ce în ce mai ridicat, impus de construcția europeană asupra economiei și finanțelor publice franceze;
- argumentează, pe baza comparațiilor statistice, că Franța nu este în situația financiară catastrofică care ni se anunță;
- arată că multe țări din lume, începând cu Japonia și Statele Unite, nu respectă deloc criteriile de la Maastricht care ne sunt, cu toate acestea, prezentate ca un imperativ de bună gestiune economică și financiară;
- demonstrează că, dacă există o țară care riscă falimentul, aceasta Statele Unite ale Americii unde toți actorii economici (statul federal, statele din cadrul federației, întreprinderile și familiile) sunt mult mai îndatorați decât omologii lor francezi⁽²⁾.

Foarte lucid în ceea ce privește problemele economice și sociale, UPR este de acord cu exigența privind competitivitatea și dinamismul industrial, științific și comercial, așa cum este de acord și cu hotărârea legitimă a francezilor de a-și conserva sistemul social și concepția lor despre viața în societate.

Dar UPR afirmă că niciuna dintre problemele grave pe care le cunoaște Franța nu se poate rezolva de manieră durabilă dacă politica desfășurată nu întrunește asentimentul clar și masiv al francezilor. Or, un astfel de asentiment nu poate fi obținut de la concetățenii noștri dacă puterea care se exercită în mod real asupra lor nu emană dintr-o voință liber consimțită a națiunii, în cadrul unor alegeri autentice democratice. Întrucât Franța nu poate fi pe termen lung condusă împotriva poporului său.

Blocajele situației din Franța decurg din nemărturisibili – și nemărturisita – punere sub tutelă străină a poporului francez

Bazându-se pe ce ne învață cei mai bine de o mie cinci sute de ani de istorie, UPR amintește că poporul francez nu a admis niciodată ca, pe termen lung, să se exercite asupra sa o putere de origine străină sau căreia el îi contestă, în forul său interior, legitimitatea.

Or, indiferent de prezentarea plină de avantaje, futuristă, utopică sau edulcorată care se încearcă să ni se facă, este incontestabil că, prin inexistența însăși a unui popor european, Uniunea Europeană are în mod clar ca efect să supună francezii unei puteri de origine străină, de esență oligarhică și neales prin vot, a cărei legitimitate, în fond, aceștia nu o recunosc. Toată istoria Franței ne invită deci să înțelegem că această aservire nu poate fi decât tranzitorie. Ea nu este viabilă pe termen lung.

Dacă francezii au dat uneori impresia că sunt de acord cu „construcția europeană”, în special cu ocazia referendumului privind Tratatul de la Maastricht, adoptat pe muchie de cuțit, acest acord aparent a fost întotdeauna obținut doar în situații ambigue, printr-o intensă presiune psihologică care ne amenința concetățenii cu cele mai rele consecințe în caz de refuz. Niciodată francezii nu au fost avertizați, în mod cinstit și onest, cu privire la consecințele negative foarte concrete pe care le-ar putea avea transferurile masive de suveranitate la care erau somați să consimtă din cauza grabei și a lipsei de precizie, ca și cum ar fi fost vorba de o bagatelă.

Niciodată, compatrioții noștri nu au fost puși în gardă, în mod explicit și solemn, așa cum s-ar fi convenit, asupra faptului că, de acum înainte, hotărârile de cea mai mare importanță strategică privind viitorul Franței în materie de politică externă și de apărare națională, în domeniile social, economic, monetar, de mediu etc., nu vor mai depinde de voturile lor. În plus, chiar dacă acestea se vor dovedi nefaste (așa cum constatăm prea bine astăzi), aceste hotărâri decisive le vor fi în continuare impuse, din exterior, de către conducătorii unui agregat absurd care va regrupa în curând treizeci de state, în cadrul căruia influența Franței a devenit marginală, în timp ce cea a Statelor Unite ale Americii, prin rețelele sale de influență, este, în prezent, zdrobitoare.

Copleșiți de o propagandă neîncetată care le dictează să admită că „construcția europeană” este simultan o operă de pace, o fatalitate istorică, o necesitate politică, o urgență economică, un beneficiu social, o exigență morală și așa mai departe, francezii au încetat să-și imagineze că aceasta poate fi, foarte bine, examinată mai îndeaproape, că este posibil să demonstrezi contrariul în privința ei și că există posibilitatea să i te opui.

Dar, în aceeași măsură, francezii nu și-au imaginat niciodată că aleșii lor nu vor mai fi cei care vor lua hotărârile de importanță strategică pentru Franța. La fel cum nu concep nici o clipă că este posibil ca celelalte 27 de state cu care au fost „căsătoriți”, în cea mai mare parte fără consimțământul lor, pot constitui majorități capabile să impună poporului francez decizii pe care acesta le refuză.

Rezultanta acestor contradicții este o mare confuzie în mintea oamenilor care se agravează pe măsură ce evidența faptelor îi face pe francezi să constate că lucrurile stau exact invers decât în promisiunile mirobolante care le-au fost deitate atâția ani:

- au fost asigurați că « *Europa înseamnă pace* » ? Constată însă că Europa vrea să antreneze Franța în coaliții de război alături de Statele Unite, pentru a participa la conflicte care încalcă dreptul internațional, așa cum s-a întâmplat, de exemplu, în Irak.
- « *moneda euro înseamnă mai multă creștere economică și mai multe locuri de muncă* » ? Dar zona euro este mereu pe ultimul loc în lume în ce privește rata de creștere economică și a locurilor de muncă.
- « *Europa înseamnă prosperitate* » ? Însă puterea de cumpărare stagnează sau regresează și perspectivele nu au părut niciodată atât de sumbre.
- « *Europa ne va permite să construim campioni industriali care să concureze Statele Unite și China* » ? Comisia Europeană, însă, împiedică orice măsură de protecție comparabilă cu cele practicate cu tărie de Statele Unite sau China, favorizează cumpărarea industriei siderurgice de concerne indiene, consideră normale și chiar favorizează relocările și distrugerea unor întregi sectoare industriale, precum industria textilă, a producției de mobilă, jucării, ochelari, etc. etc.
- « *Europa înseamnă mai multe garanții sociale* » ? Comisia Europeană consideră, totuși, ca bine fondate relocările către țări cu un nivel salarial foarte scăzut și refuză orice armonizare socială și fiscală în cadrul Uniunii Europene, favorizând astfel în mod deschis dumpingul social și fiscal cel mai nerușinat.
- « *Europa înseamnă un control mai eficient al fluxurilor migratorii* » ? Din contră, Acordurile Schengen au abolit controlul frontierelor și ne-au transformat țara într-o sită prin care pătrund fără niciun fel de control oameni și mărfuri.
- « *Europa sprijină agricultura* » ? Bruxelles-ul este însă cel care a programat cvasi dispariția agriculturii noastre tradiționale.
- etc.

O formidabilă confuzie se află în centrul crizei politice din Franța

În rezumat, o propagandă neîncetată interzice realizarea unui bilanț critic al construcției europene și face ca orice idee de reconsiderare a acesteia să fie considerată a fortiori un sacrilegiu, dar rezultatele din ce în ce mai dezastruoase din toate domeniile împiedică cu deosebită decență orice motiv de satisfacție.

Astfel s-a țesut, de-a lungul deceniilor, o formidabilă confuzie. De la extrema dreaptă la extrema stângă, nu există un singur responsabil politic care să îndrăznească să se declare împotriva principiului însuși al construcției europene. În același timp însă, pe tot eșichierul politic, nu există nici măcar un singur responsabil politic care să se declare favorabil Europei în forma sa de acum. Am putut, de altfel, remarca acest lucru cu ocazia campaniei pentru referendumul din mai 2005 privind Constituția europeană. Căci, lucru insuficient remarcat de către observatori, dacă partizanii lui „NU” își afișau în mod explicit refuzul lor privind Europa în forma ei actuală, partizanii lui „DA” afișau în mod implicit același refuz întrucât argumentul pe care-l avansau era că această Constituție ar aduce în sfârșit schimbările necesare (« *Votați „Da” pentru o Europă care funcționează* », « *„Da” pentru o Europă Socială* », etc.).

În concluzie, toți responsabilii politici francezi se declară în favoarea principiului construcției europene și împotriva modului în care se constată realizarea acesteia.

Pentru a încerca să rezolve această contradicție, fiecare se proclamă invariabil favorabil unei « alte Europe » și promite electoratului, din ce în ce mai puțin credul, că această „altă Europă” va fi un fel de Franța mai mare.

Dar niciunul nu precizează că această perspectivă seducătoare nu este decât o dorință pioasă care va rămâne fără niciun efect. Căci Europa în forma ei actuală nu este nici rezultatul hazardului și nici al vreunei inadvertențe. Ea este rezultanta a 28 de interese naționale antagoniste, iar Franța, cu doar un comisar din 28 (cu o pondere de 3,7%) nu mai este în măsură să-și impună punctul de vedere, valorile și interesele într-un cerc în care țările alinate Statelor Unite sunt majoritare.

UPR estimează că tocmai în această schizofrenie politică generalizată își află sursa principalul punct de blocaj al situației din Franța. Pentru că nu vor sau nu îndrăznesc să meargă până la capăt cu diagnosticul și cu necesara respingere în bloc a oricărei construcții europene, partidele politice franceze, în ansamblul lor, nu pot să ofere opiniei publice și mediei decât o impresie confuză și dezastruoasă pentru democrație: aceea de a critica Europa, dar de a aproba principiul fondator al acesteia, neavând în același timp – pentru ca rezultatele acestei coaliții să devină mai atrăgătoare în ochii francezilor – nici o propunere care să poată întruni acordul celorlalte 27 de state membre.

În consecință, politica franceză în ansamblul său devine incoerentă și își pierde orice putere de mobilizare, lăsând drum larg deschis tuturor orientărilor extremiste. Este deci vital să clarificăm situația politică franceză creând un partid al cărui scop esențial este să rezolve această confuzie.

2. Redresarea națională presupune în mod inevitabil ieșirea din Uniunea Europeană

Departate de a fi un proiect purtător de pace, democrație și prosperitate, unificarea în marș forțat a continentului european, indiferent de modul său de prezentare și de promisiuni, este, din contră, o utopie funestă care conduce în mod necesar Franța și țările europene spre o structură politic dictatorială, economic ineficace, social intolerabilă, diplomatic belicoasă, sociologic absurdă și cultural inumană.

Doar independența Franței și suveranitatea poporului francez pot asigura prosperitatea țării noastre și buna funcționare a democrației sale, influența sa în lume, acțiunile sale pentru pace și prietenie între popoare, indiferent de apartenența geografică sau religioasă.

Sfârșitul ambiguităților

Unul dintre motivele esențiale care au stat la baza creării UPR rezidă în constatarea că toate mișcările politice care militează pentru suveranitate națională propun programe de două ori ambigue:

- pe de o parte, fac din suveranitate un subiect ca oricare altul. Or, să îneci chestiunea europeană între numeroase alte subiecte, înseamnă să pierzi din vedere caracterul central, specific și decisiv al necesarei restabiliri a suveranității noastre naționale.
- pe de altă parte, acestea preiau mitul construcției europene amendabile. Se declară în favoarea « celeilalte Europe », fie ea și o « Europă a națiunilor », despre care sunt incapabili să explice în ce ar consta și prin ce miracol vom ralia Comisia europeană și celelalte 27 de state membre⁽³⁾.

Estimând că aceste ambiguități reprezintă prima cauză a marginalizării unei mișcări de opinie cu o largă majoritate în țara noastră, UPR își fixează ca linie de conduită să aibă un program clar și net pe care să-l propună senin și democratic și fără ocolișuri francezilor.

Acest program are ca obiectiv să scoată Franța din pretinsa „Uniune” europeană și să refuze orice nou program de integrare europeană, de diluare a țărilor europene sau de alienare a libertății poporului francez, indiferent de formă.

În practică, UPR este singura mișcare politică ce propune și înscrie în statutul său că o redresare a Franței nu poate începe decât luând în calcul trei orientări esențiale:

- 1) **denunțarea tuturor tratatelor europene, inclusiv al Tratatului de la Roma⁽⁴⁾**
- 2) **refuzul conceptului însuși de „construcție europeană” cu eternele promisiuni de „altă Europă”⁽⁵⁾**
- 3) **înscrierea în Constituția franceză a interdicției privind orice delegare de suveranitate care nu s-ar limita la subiecte foarte precise, delimitate ca timp și obiect și reglementate de tratatele internaționale fondate pe reciprocitatea și egalitatea între state.**

UPR estimează că limpezimea acestui program și formidabila sa anvergură eliberatoare, ne vor permite să rupem cu ambiguitățile și cu eșecul repetat al „suveranismului” de complezență și să provocăm o bulversare politică majoră pe care poporul francez o dorește cu toată puterea, fără a fi deplin conștient de aceasta.

Sprrijinindu-se pe cei o mie cinci sute de ani de istorie națională, UPR afirmă că, tranșând în primă instanță această chestiune a suveranității naționale, va putea restabili autoritatea statului și pune în opera în mod eficient un program de dezvoltare economică, culturală și socială conform cu valorile de libertate, egalitate și fraternitate ale Republicii Franceze.

Un program de eliberare națională care înlătură clivajul dreapta-stânga

Programul UPR este în realitate doar un program de eliberare națională. Acesta ignoră deci, în mod logic și deliberat, tradiționalul clivaj dreapta-stânga.

UPR nu pretinde că clivajul dreapta-stânga nu există. Dar afirmă că, acest clivaj trebuie, în mod provizoriu, să se steargă în fața urgenței, așa cum se întâmplă de fiecare dată când Franța este în pericol. Există, deci, printre membrii UPR, francezi și franțuzoaiice veniți dinspre toate zoniturile politice, care sunt, probabil, în dezacord în ce privește chestiunile economice sau sociale, sau chiar în ceea ce privește subiectele referitoare la situația însăși a societății. Însă sunt cu toții de acord asupra faptului că dezbaterile acestor subiecte nu servește la nimic atâta timp cât deciziile strategice care le vizează au fost deja tranșate fără ca francezii să fie conștienți sau avertizați în legătură cu aceasta. La ce servește, de exemplu, să dezbăți la infinit, ba chiar să ai dispute violente cu adversarii politici pe teme ca: fiscalitatea, lupta împotriva relocărilor, finanțarea pensiilor, imigrația, mediul, etc., dacă marile decizii strategice în materie, asupra cărora poporul francez și-a pierdut controlul, sunt deja luate de conducătorii nealeși prin vot ai Băncii Centrale Europene și de Comisarii europeni, și ei nealeși prin vot ?

UPR insistă, de altfel, asupra faptului că proliferarea subiectelor de importanță secundară este, alături de tematica „celeilalte Europe”, una din amăgirile esențiale promovate de partizanii construcției europene pentru a împiedica francezii să fie interesați de singurul subiect care contează: **cine asupra ce are putere să decidă ?**

Rezultă deci că UPR este partidul care a decis să nu se lase antrenat în dezbateri secundare atunci când este un subiect esențial în joc. Membrii UPR rămân astfel liberi, dacă doresc, să se declare – în afara cadrului mișcării – în favoarea uneia sau alteia dintre opțiunile economice, fiscale sau sociale sau dintre filosofii privind subiectele sociale. Dar, pentru a rămâne coerenți cu prezenta Cartă, își fac o datorie constantă din a căuta, preciza și expune care sunt instanțele franceze sau străine care decid asupra subiectelor pe care le abordează și care sunt, în consecință, posibilitățile reale ca ei înșiși și interlocutorii lor să influențeze aceste chestiuni. În plus, membrii UPR admit, ca un principiu esențial, că UPR nu este locul unde trebuie abordate aceste subiecte secundare, exceptând situațiile în care trebuie demonstrată neputința instanțelor naționale. Aceștia veghează astfel să nu introducă în cadrul mișcării motive de disensiune, pe cât de dăunătoare, pe atât de lipsite de obiect.

3. Concluzia: o luptă pentru demnitatea umană

Libertatea de opinie lăsată membrilor aderenți ai UPR pe un număr mare de subiecte este totuși limitată de necesitatea de a conserva caracterul dinamic și colegial al mișcării, și, în lumina principiului etic care comandă, de a nu ataca pe nimeni pentru convingerile sale religioase, pentru originea sa sau pentru orice alt motiv.

UPR procedează la distincția fundamentală între națiune și patriotism, pe de o parte, și naționalism, pe de altă parte. Citând faimoasele cuvinte ale Jaurès care declara că: „*patria este singurul bun al celor care nu au nimic*”, UPR insistă asupra faptului că patria și națiunea sunt singurele instanțe în care se poate exercita în mod real democrația și solidaritatea între generații și categoriile sociale.

Preluând, de asemenea, fraza lui Charles de Gaulle care-i explica lui Alain Peyrefitte că: „*noi nu suntem naționaliști, noi suntem naționali*”, UPR insistă asupra faptului că majoritatea conflictelor nu s-au născut din națiunile înseși, ci din voința unora dintre ele de a ieși în afara cadrului lor național pentru a se transforma în imperii și a forța alte națiuni, devenite vasale, să adopte valorile lor.

Proclamându-și dragostea pentru patrie și respingerea oricărui naționalism, UPR refuză evident orice formă de extremism, rasism și comunitarism și își proclamă atașamentul său față de laicitate și de Declarația Universală a Drepturilor Omului adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite pe 10 decembrie 1948. Această declarație, precum și Articolul 1 al Pactului Națiunilor Unite privind drepturile civile și politice din 16 decembrie 1966 care afirmă ca principiu inalienabil dreptul popoarelor de a dispune de ele însele, constituie cea mai înaltă justificare morală din cadrul programului UPR, care înțelege tocmai să restituie francezilor dreptul lor inalienabil de a dispune de ei înșiși și de a refuza orice formă de servitute, fie ea voluntară sau obținută cu forța.

În această perspectivă planetară, UPR afirmă în mod solemn că în secolul XXI care cunoaște triumful schimburilor și al comunicațiilor dintr-un colț în altul al Globului, singura instanță internațională legitimă este mai mult decât oricând Organizația Națiunilor Unite al cărei principiu etic suprem este de a trata toate popoarele și toate națiunile pe picior strict de egalitate. Ideea însăși de a construi, de bună voie sau silit, un imperiu european sau euroatlantic care ar include anumite națiuni și le-ar exclude pe toate celelalte, constituie o eroare tragică și un contrasens major al istoriei major ale cărui consecințe pentru pacea mondială ar putea fi redutabile.

De aceea UPR intenționează să promoveze cooperările internaționale de orice natură cu toate statele planetei, fără a proceda la vreo distincție suspectă din punct de vedere etic și moral, în funcție de apartenența sau nu a acestora la continentul european. UPR amintește în acest sens că definirea continentelor este o pură convenție geografică care nu are nici o legătură cu afinitățile sau schimburile dintre statele Globului.

UPR înțelege, de altfel, să aprofundeze și să dezvolte Francofonia ca pe un pol de echilibru civilizațional, indispensabil pentru menținerea diversității culturilor lumii. Din acest motiv, UPR dorește să solicite înscrierea în cadrul Constituției franceze a principiului incesibilității locului de membru permanent al Franței în Consiliul de securitate al Națiunilor Unite, cu drept de veto. Aceasta i-ar permite Franței nu numai să-și prezeve rolul de mare putere mondială, dar dincolo de frontierele sale, să poată asigura lumii francofone un loc esențial în concertul națiunilor.

UPR proclamă, în sfârșit, că nu există progres posibil, nici acceptabil, în ochii francezilor, dacă acesta nu se conformează idealurilor de libertate, egalitate și fraternitate ale Republicii și dacă nu este compatibil cu laicitatea, umanismul, respectul diversității culturale, justiția socială și refuzul oricărei forme de comunitarism.

UPR subliniază că acest ansamblu de valori face, de altfel, din Franța o referință mondială pentru toți cei care refuză marșandizarea generalizată a lumii și reducerea ființelor umane la simple variabile economice. De aceea, pledând pentru ca Franța să iasă din utopia funestă a imperiului european, UPR se luptă pentru o concepție umanistă a vieții sociale ca și pentru libertatea, emanciparea și demnitatea oricărei ființe umane de pe Terra.

La începutul acestui al treilea mileniu, nu există un subiect mai important.

Note

- (1) Uneori, atunci când se dorește realizarea lor, fuziunile de întreprinderi europene sunt, de altfel, adesea blocate de către Comisia Europeană în numele luptei împotriva monopolurilor.
- (2) Poporul american față de care resimțim recunoștință și prietenie, este, de asemenea, victima acestei situații.
- (3) Să te prevezi de „gaullism” pentru a întreține această ficțiune este în cel mai bun caz un anacronism, în cel mai rău caz, o manipulare. Continuu criticat de media, Mișcarea Republicană Populară (MRP) și de lobby-urile atlantiste, Charles de Gaulle acceptase cu siguranță, acum mai bine de o jumătate de secol, o concesie semantică evocând „Europa statelor” pe care încercase fără succes să o definească, de altfel. Dar aceasta se întâmpla într-un alt context, al unei Europe a Celor Șase, cu bălbăielile ei, peste care Franța domina. În rest, de fiecare dată când suveranitatea națională a fost în joc, Charles de Gaulle a tranșat în mod evident în favoarea acesteia.
- (4) Tratatul de la Roma căruia îi datorăm, între altele, principiul de țară de origine pe care directiva Bolkestein nu face decât să-l aplice; sau absența Franței – cu consecințe dezastruoase din punct de vedere strategic – de la masa negocierilor Organizației Mondiale a Comerțului unde suntem reprezentați de un Comisar European. Are caracter de înșelăciune să promiți francezilor că vei lupta împotriva relocărilor sau a dumpingului practicat de țările cu un nivel scăzut al salariului, fiind în același timp absent dintr-o instanță unde chiar și statele mici își apără energic și cu succes interesele naționale.
- (5) O jumătate de secol a dovedit până în prezent că toate proiectele privind „Altă Europă”, „Europa Popoarelor”, „Europa Națiunilor”, „Europa socială”, „Europa independentă”, „Europa confederală”, „Europa europeană”, „Europa asta” și „Europa ailaltă” sunt doar niște simple amăgiri destinate să prezinte ca inevitabil ceea ce este în realitate un proces bine construit de vasalizare a Franței, proces de construcție politică continentală care nu este impus de nici o fatalitate a istoriei.